

Sygn. akt VIII U 47/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2017 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Dorota Stańczyk

Protokolant p. o. protokolanta sądowego Dorota Hordziejewska

po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2017 roku w Lublinie

sprawy M. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania M. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 8 listopada 2016 roku znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VIII U 47/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 listopada 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.) odmówił M. R. przeliczenia emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż odmówił ponownego ustalenia wysokości emerytury poprzez podwyższenie emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej do kwoty najniższej emerytury, ponieważ wnioskodawczyni nie udowodniła łącznie okresów składkowych i nieskładkowych w wymiarze 21 lat (decyzja k. 46 akta emerytalne).

Od powyższej decyzji skarżąca w dniu 7 grudnia 2016 roku złożyła odwołanie. W treści odwołania ubezpieczona podniosła, iż w jej ocenie stażu pracy został niezasadnie pomniejszony oraz wносиła o ustalenie emerytury w wysokości emerytury minimalnej (odwołanie – k. 2 akta sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie, argumentując jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie – k. 3 – 4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

M. R. na podstawie decyzji z dnia 20 listopada 2015 roku jest uprawniona do emerytury od dnia (...) roku tj. od dnia osiągnięcia wieku emerytalnego (decyzja - k. 23 a.e.). W dniu 18 października 2016 roku ubezpieczona złożyła wniosek

o podwyższenie wysokości emerytury do kwoty minimalnej z uwagi na osiągnięcie przez nią wymaganego stażu pracy wynoszącego 21 lat (wniosek – k. 51 a.e.).

W rozpoznaniu powyższego wniosku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wydał w dniu 8 listopada 2016 roku decyzję na podstawie której odmówił M. R. ponownego ustalenia wysokości emerytury poprzez podwyższenie emerytury obliczonej na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej do kwoty najniższej emerytury, ponieważ wnioskodawczyni nie udowodniła łącznie okresów składkowych i nieskładkowych w wymiarze 21 lat (decyzja – k. 46 a.e.).

Zakład przyjął, że na dzień przyznania prawa do emerytury wnioskodawczyni udowodniła łącznie 12 lat, 2 miesiące i 4 dni okresów składkowych i nieskładkowych w tym 9 lat, 1 miesiąc i 18 dni okresów składkowych oraz 6 lat i 4 miesiące okresów nieskładkowych, które podlegają ograniczeniu do 1/3 uwodnionych okresów składkowych tj. do 3 lat i 16 dni. Natomiast na dzień złożenia wniosku o przeliczenie emerytury wnioskodawczyni udowodniła łącznie 12 lat, 11 miesięcy i 18 dni okresów składkowych i nieskładkowych w tym 9 lat, 8 miesięcy i 21 dni okresów składkowych oraz 6 lat i 4 miesiące okresów nieskładkowych, które po ograniczeniu wynoszą 3 lata, 2 miesiące i 27 dni (decyzja – k. 46 a.s.).

Wnioskodawczyni w okresach od 1 kwietnia 2003 roku do 10 września 2003 roku, od 1 września 2009 roku do 10 maja 2013 roku oraz od 1 czerwca 2013 roku do 30 września 2016 roku nie osiągnęła minimalnej podstawy wymiaru składki. Wobec tego powyższe okresy zostały przyjęte przez organ rentowy w części odpowiadającej proporcji podstawy do kwoty minimalnego wynagrodzenia (decyzja – k. 46 a.s., zeznania wnioskodawczyni – k. 9 – 10 a.s.).

Powyższy stan faktyczny nie był sporny pomiędzy stronami. Kwestią sporną pozostawała jedynie interpretacja zaistniałych okoliczności na gruncie obowiązujących przepisów prawa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie M. R. nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art.114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity; Dz. U. z 2016r., poz. 886 ze zm.) prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

W myśl art. 26 ust 1 cytowanej ustawy Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183. Wiek ubezpieczonego w dniu przejścia na emeryturę wyraża się w ukończonych latach i miesiącach (ust. 2). Średnie dalsze trwanie życia ustala się wspólnie dla mężczyzn i kobiet oraz wyraża się w miesiącach (ust. 3).

Art. 25 ust. 1 ustawy emerytalnej stanowi, iż podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

Zgodnie z treścią art. 87 ust. 1 cytowanej ustawy w przypadku gdy emerytura przysługująca z Funduszu określona w art. 26, łącznie z okresową emeryturą kapitałową, albo emerytura przysługująca z Funduszu określona w art. 26, jest niższa niż kwota, o której mowa w art. 85 ust. 2 i 3, emeryturę przysługującą z Funduszu, w tym emeryturę ustaloną

ze zwiększeniem, o którym mowa w art. 26a, podwyższa się w taki sposób, aby suma tych świadczeń nie była niższa od tej kwoty, o ile ubezpieczony:

1) mężczyzna - osiągnął wiek emerytalny, o którym mowa w art. 24 ust. 1b, i ma okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat,

2) kobieta - osiągnęła wiek emerytalny, o którym mowa w art. 24 ust. 1a, i ma okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat, z uwzględnieniem ust. 1b.

Z kolei zgodnie z ust. 1b pkt 2 okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, wynosi 21 lat - od dnia 1 stycznia 2014 roku.

Zgodnie zaś z art. 87 ust. 3 przy obliczaniu okresów składkowych przypadających po dniu wejścia w życie ustawy dla celów podwyższenia emerytury w myśl ust. 1 miesiące, w których składki na ubezpieczenia były liczone od podstawy wymiaru niższej od kwoty minimalnego wynagrodzenia pracowników, uwzględnia się w części odpowiadającej proporcji tej podstawy do kwoty minimalnego wynagrodzenia.

Wskazać należy, iż wnioskodawczyni w toku procesu nie kwestionowała okoliczności, iż w okresach od 1 kwietnia 2003 roku do 10 września 2003 roku, od 1 września 2009 roku do 10 maja 2013 roku oraz od 1 czerwca 2013 roku do 30 września 2016 roku oraz faktu nie uzyskiwała minimalnego wynagrodzenia.

Po zastosowaniu proporcji na dzień przyznania prawa do emerytury wnioskodawczyni udowodniła 12 lat, 2 m-ce i 4 dni łącznego stażu pracy, natomiast na dzień złożenia wniosku o przeliczenie udowodniono łącznie 12 lat, 11 m-c y i 18 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

Mając powyższe na uwadze, z uwagi na okoliczność, że wnioskodawczyni nie udowodniła okresu składkowego i nieskładkowego wynoszącego 21 lat, o którym mówi art. 87 ust. 1b pkt 2 uznać należy, iż decyzja organu rentowego była prawidłowa.

Z tych względów Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i na mocy wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.